

Co to znamená „porazit Rusko“ na Ukrajině?

NI [nationalinterest.org/blog/buzz/what-does-it-mean-“defeat-russia”-ukraine-206477](https://nationalinterest.org/blog/buzz/what-does-it-mean-defeat-russia-ukraine-206477)

17. května 2023

Během několika dní po ruském útoku na Ukrajinu v únoru 2022 náměstkyně ministra zahraničí pro politické záležitosti Victoria Neulandová prohlásila , že cílem USA v konfliktu je „strategická porážka“ Ruska Vladimira Putina.

O měsíc později se Nuland zdvojnásobila . „Je jasné, že Rusko tento konflikt prohraje. ... Je to jen otázka času.“

Před rokem v Davosu přidala předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyenová k americkému sboru evropský hlas. "Putinova agrese musí být strategickým selháním," řekla .

Je dobře a dobře, a skutečně se to dá očekávat, že když začnou ozývat zbraně, vůdci se budou snažit shromáždit své vojáky k věci. Vzpomeňte si na slavnou, i když předčasnou deklaraci „mise splněna“ George W. Bushe dlouho před vypuknutím rozhodujícího konfliktu v Iráku.

Když však začne skutečná práce na vedení války, prezident Joe Biden a veřejnost, o jejíž podporu usiluje, musí slovem i skutkem odpovědět na otázku: Co vlastně taková vznešená rétorika skutečně znamená? Jak poznáme, že jsme dosáhli tak slavnostního a rozsáhlého, i když neurčitého cíle, jako je strategická porážka Ruska?

Putin věnoval velmi velkou pozornost prohlášením z Washingtonu. Nemůže si dovolit dělat si iluze o cíli Washingtonu nebo odmítat jeho záměry jako nadsázku.

„Cílem Západu,“ prohlašuje „je uštvít Rusku strategickou porážku. *Aby nás ukončil* . Přesně tak to všechno chápeme. Jde o existenci naší země. Nemohou však nepochopit, že je nemožné porazit Rusko na bitevním poli.

Ve válce, která se vyznačuje postupným a dosud strategicky neúspěšným vystupňováním prostředků – vojenských, ekonomických a finančních – použitých k dosažení strategické porážky Ruska, není dnes jasnost cílů USA o nic určitější, než tomu bylo za války. začátek.

Jak politická třída Washingtonu, tak široká veřejnost se stali strážníci menší ligy. Raději se soustředí na jednoduché a často zjednodušující výpočty, aby zjistili směr konfliktu – kolik tanků a dělostřeleckých granátů Washington posílá na Ukrajinu – i když se vyhýbají závažnějším otázkám vyvolaným závazkem Washingtonu k Putinově záhubě, než je střízlivé zhodnocení nákladů a výhody by zpochybnily, ne-li rovnou odmítly.

Prohlášením tak přehnaného a jednoznačného účelu – protože to je to, co slib dosáhnout ruské „strategické porážky“ vyžaduje – Bidenova administrativa riskuje politický debakl ne nepodobný slavnému prohlášení Baracka Obamy, že syrský „Asad musí odejít“.

Tato politika nyní vstoupila do posledního aktu v Sýrii, kde byl prezident Bašár Asad právě bezpodmínečně znovu přijat do Arabské ligy.

Antonymem strategického selhání je strategické vítězství a právě to Írán v těchto dnech v Damašku oznamuje.

Zástupce íránského prezidenta Ebrahima Raisiho pro politické záležitosti Mohammad Jamshidi před Raisiho nedávným příjezdem do Damašku poznámenal, že návštěva je známkou „strategického vítězství Íránské islámské republiky v regionu“.

Jamshidi vysvětlil, že ty samé arabské národy, které podporovaly kampaň Washingtonu „maximálního tlaku“ proti Íránu, se nyní smiřují s Teheránem – s podporou Číny a Ruska – a koordinují návrat Sýrie do arabského stáda. Role Washingtonu byla zredukována na roli spoileru, který byl vyhoštěn na periferii dynamických událostí zaměřených na ukončení syrské občanské války.

Obamova výzva ke změně režimu v Sýrii, přes všechny její stále zjevnější chyby, měla alespoň výhodu jasnosti.

Naproti tomu po roce války v Evropě Washington, i když tvrdí, že Putin na Ukrajině „omezuje své krátkodobé ambice“, připouští, že šance na ruské ústupky u jakéhokoli vyjednávacího stolu letos „bude nízká.“

Je zřejmé, že Bidenova administrativa není o nic blíže k definování měřítka pro měření míry, do jaké byl nebo skutečně může být dosažen zásadní úspěch války ve washingtonském kalkulu – tedy strategická porážka Ruska.

Zatímco diplomaté štěbetají, vlekly se měsíce války v bitvách připomínajících spíše statické bitevní linie první světové války než šok a hrůzu z washingtonské invaze do Iráku.

Přiznávám, že nejsem žádný vojenský expert, ale krvavá historie Evropy radí, že sázení proti ruské armádě je nebezpečná a nákladná sázka.

Historik Mark Perry s blahou pamětí, který se nikdy neunavil popisem sovětské Rudé armády jako impozantního a skutečně nesmiřitelného nepřítele, jehož síla a moc pramenily z nesmírného ruského nenapadnutelného velení nad euroasijskou pevninou. Často poznamenal, že během druhé světové války Josef Stalin popravil téměř 200 000 ruských vlastních za dezerci. Jinými slovy, Rusko vede válku v historickém a geografickém kontextu odlišném od našeho, skutečně cizího.

Zařídít strategickou porážku jakéhokoli nepřítele, natož jaderně vyzbrojeného Ruska, není žádný oříšek. Nedávná historie nabízí jen málo příkladů takového rozsahu vítězství – nedávné vyhnání západních sil Talibanem, izraelský triumf v červnu 1967, možná dokonce Bushova operace Pouštní štít – ale i tyto vojenské úspěchy se ukázaly být krátkodobé nebo neúplné.

Závazek Washingtonu vůči Putinově (nebo je to ruská?) strategická porážka usiluje o to, aby Rusko nemohlo dosáhnout ani těch nejskromnějších svých válečných cílů na Ukrajině a také oslabilo suverénní schopnosti Moskvy odolávat expanzi NATO. Události minulého roku alespoň jasně ukázaly, že závazek Washingtonu ke strategické porážce Ruska nebyl doprovázen zárukou USA „vítězství“, jakkoli definované.

Geoffrey Aronson je nerezidentem v Middle East Institute a bývalý poradce EU a dalších pro regionální politické a bezpečnostní otázky.

Obrázek: Pimen / Shutterstock.com